Ч. 48. Пятниця 2 (15) марта 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї позапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Пастирске посланиє

Впреосьв. Митрополита Андрея Шептицкого

(Дальше.)

Хто хоть в части порозумів ту безмірну любов І. Христа, то може не почувати ся до обовязку, хотяйби і жертвою житя віддячити ся Христу; не може єго не любити, а полюбивши Єго, не мож і на хвилю перестати працювати для Него, працювати для людей, бо *„понеже сотвористе единому сих братий моих меньших мнѣ сотвористе“* Мат. 25, 40.

Такі були мої гадки, коли обнявши провід епархії, я постановив Вас перед всіми осібним, до Вас зверненим письмом, привитати.

Назначений найвисшим Пастирем Церкви Намістником Христовим, на Владику епархії розлеглої, богатої в вірних Христових, чую бремя страшного обовязку, з котрого маю колись здати справу. Розумію добре, що я не в силї сам через себе всїм душам, котрих я пастирем, запевнити вічне спасеніє, могу над ними працювати лишень через Вас, Преп. Отцї. Помочи Вашої менї потреба, тож о сю поміч Вас днесь і прошу.

Обовязки свої так понимаю, що не лиш для вірних, що тепер жиють, маю з дня на день працювати і зробити все, що лиш в моїй силї, щоби їх сьвітлом Євангелия Христового просьвітити. Маю обовязки і для будучих поколїнь.

Щось зділати для Церкви і народа, се для мене лиш такі дїла довершити, котрі би і пізнїйшим поколїням служили; працю для будучности уважаю за річ сто разів важнїйшу — як все, що можна для хвилї теперішної зробити. Маємо тепер класти в органїзациї християньскій нашого народа ті цеголки, на котрих наслїдники наші будуть будовати. Від працї нашої залежить будучність нашої Церкви і нашого Народа. Обовязки несповнені тепер, криваво відбили би ся колись, а наслїдники, наші дїти могли би нас колись проклинати. Тож до такої працї потреба менї, Преп. Отцї, більшої від Вас помочи, як звичайна ревність і звичайна праця, з якою трудите ся в винограді Христовім.

Жиєм в часах незвичайно трудних, а до тяжших єще зближаєм ся. Може прийти хвиля, в котрій за віру сьвяту треба буде кров пролляти! На ті тяжкі часи, що настають, потреба і Вам і менї приготовити ся.

Знаю я, що держу в руках власть Богом самим менї вручену, і зумію сеї власти ужити, коли сего буде потреба. *Не без ума жезл ношу.* Буду домагати ся працї, а передовсїм катехизациї дїтей. Не єсть в моїх очах добрим сьвящеником, в котрого селї дїти не знають катехизму. Катехизация, се перший і рішучо найважнїйший обовязок душпастиря. Кто го не сповняє, сему можна слушно зробити закид цїлком несовістного душпастирования. Кто противно, дбає о молодїж шкільну і виховує ю на добрих християн, сей заслугує на всяке признаниє.

При візитациях проте буду особлившу увагу звертати на катехизацию, і нїколи не залишу спосібности пересьвідчити ся і поза візитацию канонїчною, кілько молодїж шкільна знає правди віри християньскої.

В працї душпастирскій буду домагати ся і сеї міри жертволюбивости, котра потрібна, щоби нарід не уважав сьвященика за захланного. Мусять люди розуміти, що свої обовязки сповняємо не за гроші, а з дбалости о їх добро; що безусловно нїколи функциї церковної не робимо зависимою від датків людей. Сьвященик в працї захланний на гроші, котрий працю робить зависимою від датків, не єсть в моїх очах сьвящеником, але купцем, що мерзенний торг провадить річами сьвятими.

Знаю однак, що власть сама не вистарчить менї до осягнення цїли і до сповненя того, що наміряю. І длятого і моя праця для народу і для Вас, Преп. Отцї, не буде лиш виконанем Архиерейскої власти, а тим менше лиш бюровим урядованем. Сам проповідаючи, сповідаючи і катехизуючи, буду старати ся все зробити більше як то, що буде стислим моїм обовязком і Вас до сеї працї поза обовязком днесь вже запрашаю.

Крім працї, до якої сьвященики з уряду і справедливости суть обовязані, має Церков, в наших передовсїм часах, важну, культурну і суспільну задачу до сповненя. Мусимо Пр. Отцї по цїлій лїнїї зближити ся до народа і любовю, приступностю, пожертвованєм засипувати той провал, котрий з причини ріжного стану суспільного міг би дїлити сьвящеників від вірних. Зближаючи ся до народа, будем

---

32)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

28.

Обовязки Томи Дінсдаля зовсїм не були легкі. Від него не лиш вимагали, щоби він контролював книговодців та залагоджував торговельні справи з гуртівниками, але він мусїв ще й значну часть свого часу перебувати на доках та доглядати виклажу прибувших кораблів. Ся послїдна дїяльність була єму на руку, бо він не був змушений через кілька годин сидїти в конторі, і міг віддихати з цїлої груди морским воздухом — о скілько ним лиш можна у Вульвічу віддихати. А до того ще було й житє та великий рух торговельний на широкій рiцї мовби засїяний кораблями всїлякої величини. Тота водна дорога так була для практичного змислу Томи інтересна, що він по роботї любив постояти на краю греблї, і задумавшись, курити люльку.

На тій самій водї був також і один з наших старих знакомих і як-раз мав піддати ся опіцї доків Альберта. А то був не хто инший лиш капітан Гемільтон Міґс, котрого корабель якимсь дивним способом держав ся на водї; сам капітан дивував ся тому та й люди, котрі бодай трохи знали о скілько тоє судно годило ся ще до плавби по мори. Вже кілька разів оно мало не розбило ся, але за кождий раз змінило ся веремя, а залога так завзято помповала, що не дала єму сповнити своє призначиніє і затонути. Для старого мореплавця була та зміна погоди за кождий раз так великою несподїванкою, що він остаточно в своїй забобонности зачав вірити направду, що єго судно нїколи не розібє ся. В тім переконаню брав ся він з цїлого серця до своєї давної роботи і занимав ся так, що аж з розуму сходив, щоби опісля іти до шпиталю і лїчити ся.

„Чорний Орел“ приплив був з красним набором, отже Міґс був в досить добрім гуморі. Зашитий старий мореплавець сподобав собі був гладке лице Томи і єго щирі очи, та повитав єго з великою радостию, коли він на другий день рано прийшов на корабель.

— Чорт би мене взяв, чоловіче, коли неправду кажу, що Ви красно виглядаєте! — відозвав ся він. — Зараз видко, що Ви не були коло Фернандо Пе та й не віддихали воздухом над багнами в Ґабунї.

— Та бо й Ви добре виглядаєте, капітане — сказав Тома.

— Ну, якось дихає ся. Лиш часом чіпають ся тоті чорні з рогами.

— Я гадаю, що можемо розпочинати виклажу. Я тут маю спис при собі. Чи кажете глицки зараз отворити?

— То мене нїчо не обходить — сказав капітан Гемільтон Міґс рішучо. Сюди, Сенді— Сенді Мекперзон, брати ся до виклажі, а пильнуй своїх довгих шкотских костий. Я досить напрацював ся, щоби се судно як сито привести щасливо через цїлу дорогу з Африки аж сюди, і менї не хоче ся ще тут на доках працювати.

Мекперзон, то був перший керманич, довгий, з білявою бородою Шкот. — Я то вже зроблю — сказав він коротко. — Ідїть собі на беріг, чи куди хочете.

— „Під золотого когута“ — сказав капітан. — Чуєте, пане Дінсдаль, коли упораєте ся, то прийдїть на чашинку та напємо ся разом по склянцї вина. Я собі лиш простий моряк, але щоби мене чорти взяли, коли у мене не добре серце. Та й Ви прийдїть, Мекперзон разом з паном Дінсдалем і покажіть єму дорогу. „Під золотим когутом“, ріг Секстан Курт.

Коли оба приймили єго запрошене, попілив ся капітан через кладку на сушу.

Через цїлий день стояв Тома коло великих сходів з глицками на „Чорнім Орлї“ і допильновував виношеня товарів, підчас коли Мекперзон та єго помічники — мішанина з моряків, робітників і чорних людий з побережа— працювали в сподї на кораблі. Бузьок скрипів а великий ланцух бренькотів, коли спускав ся в долину.

— Ну, квапте ся трохи! — кричав керманич.

— Зараз, зараз, пане!

— Готові?

— Готові, пане!

— В гору!

І знов забренїв ланцух та заскрипів бузьок а відтак показало ся кілька бочок з оливою, мов би то бузьок добув великими клїщами, що витягнули з корабля єго великі деревляні

мусіли вже яко горожане, а тим більше яко пастирі, піддирати кожде змагане культурно-економічне, до котрого люди наші рвуть ся. По можности мусим такі змаганя викликувати, ведучи людей до просьвіти і піддаючи їм всї можливі, а науці Христа не противні, способи до поліпшеня їх биту матеріяльного, даючи людям сей провід, і орґанізуючи сю працю мусим однак подвоїти нашу ревність в переданю народови Євангелия Христа.

Рух просьвітний і економічний зверне ся против нас самих і против Церкви, як не будемо рівномірно з взростом культури збільшати знане і сьвідомість Християньскої науки. Уникаючи проте проповідей карґаючих, і нїколи не дотикаючи в проповідях жадної особи, треба нам що найменше що два роки, в самих проповідях переходити катехизм від першої до послїдної картки.

(Конець буде.)

Вісти полїтичні.

(Справи парляментарні. — Полуднево африканьска війна.)

В буджетовій комісиї обговорювано справу знесеня мита. Мінїстер фінансів заявив, що правительство годить ся на се жадане, однак під услівєм, що знайде ся покрите сего доходу. Пос. Романович знаходить покрите в надвижках, які буджет виказує рік-річно в порівнаню з прелімінарем. Внесенє з жаданем знесеня мита принято. На конференциї президента мінїстрів з провідниками німецких сторонництв обговорювано концесиї, які правительство дає Чехам. Окрім економічних, мають бути пороблені також культурні концесиї, як будова нової політехніки в Берні і будова кількох инших шкіл в Чехії. Против сих концесий, за цїну котрих Чехи залишили обструкцию, Нїмцї не протестують.

В дускусиї над горівчаним законом промовляли між иншими социяліст Ґібеш, шенерериянець Айзенкольб, ліберал Менґер, і ґенеральні бесідники, против Італіянець Кончі і за Дав. Абрагамович. Остаточно ухвалила палата відослати проєкт закона до комісиї і приступила відтак до наради над проєктом закона інвестицийного. Перший промавляв Молодочех Форманек, і заявив іменем Чехів, що будуть голосовати против закона, бо він накладає великі тягари на ческий нарід а не дає відповідних користий. Впрочім сторонництво бесїдника не має довіря до теперішного правительства, і не хоче на такі довгі лїта ухвалювати таких великих видатків. З черги відповідав др. Кербер на деякі інтерпеляциї, а відтак палата вибрала конституцийну комісию. Слїдуюче засїдане назначено на четвер.

Як доносять Narodni Listy, правительство має намір продовжити сесию Ради державної аж до 28 с. м. — Вчера по закритю засїданя палати послів відбули ся в мінїстерильній компаті наради над проґрамою парляментарних праць. Вислїд нарад держить ся в тайнї. Що-до соймів, то здає ся, що правительство не схоче скликати їх по лат. Великодни, але скличе по рускім Великодни Раду державну на ново. — Вість про скликанє делєґаций аж на осїнь здасть ся правдива, бо скликане то стоїть в звязи з деякими справами, дотикаючими войска.

Підкомітет для справи доріг водних ухвалив завізвати правительство, щоби оно ще сеї сесиї предложило радї державній проєкт закона о будові каналів, сполучаючих ріки Дунай і Одру з Вислою, а Сян з Днїстром.

Що дїє ся в полудневій Афрацї, годі знати. То лиш певна річ, що Девет уйшов анґлійских рук і непокоїть їх дальше, а войско анґлійске задля дощів не може за ним гонити. Чи ґен. Бота вже піддав ся, або на чім станули єго переговори з анґлійским комендантом, не знати. Проживаючі в Европі Бури кажуть, що то не може бути, щоби Бота піддав ся безусловно. Впрочім, як би й так було, то єго переговори не мали би нїякої ваги, бо у Бурів рішає нарід а не воля коменданта, а нарід готов бороти ся дальше до послїдної каплї крови. Бури не мають вже тепер нїчого до страченя.

Новинки.

Львів дня 14 го марта 1901.

— **Іменованя**. П. Мінїстер торговлї надав старшому контрольорови почтовому у Львові Пос. Пенгакови посаду старшого управителя почтового у Львові III. (Підзамче) і іменував контрольорів: Едв. Півля, Кар. Пахінґера і Вільг. Макуша надконтрольорами почтовими у Львові, а Пос. Чалчиньского надконтрольором почтовим в Кракові.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** доносить, що на шляху Новий Лупків-Тісна привернено рух всїх поїздів дня 9 с. м.

— **Нові церкви** побудовано в отсих місцевостях львівскої архієпархії: в Бурканові або Золотниках-Кутї (дочерна) дек. теребовельского, в Рожнїтові дек. перегиньского і в Різдвянах коло Німшина дек. галицкого. Митрополичий Ординарият видав уже дотичні грамоти на благословене тих церквей.

— **Стипендию з фундациї** *бл. п.* **Михайла Білецкого** в сумі 300 кор. річно, почавши від I. курсу 1900/1901 шкільного року, надав львівский митроп. Ординарият Петрови Ониськови, ученикови II. кл. гімназиї в Золочеві.

— **Загальні збори** наук. товариства ім Шевченка відбудуть ся дня 25 марта с. р. в канцеляриї товариства при ул. Чарнецкого ч. 26.

— **Нїмецка фонетична правопись в Австриї.** Наші староміри станують дуба як почують, що вже незадовго у всїх школах в Австриї буде заведена фонетична правопись нїмецка. Будуть бідачиска мусїли втїкати від дїдьчої фонетики як таргани (Нїмцї називають їх „Russen“) від порошку Цахерлїна, ще дальше як до „Пітера“ та до Матушки Москви, бо вже й там межи правдивими, не штучно фабрикованими „Москалями“ знайшла собі фонетика прихильників. Нїмецка ґімназия у Львові перестане вже бути прибіжищем для старовірского накорінка і не позістане вже нїчого иншого, як хиба висилати єго до Гонолюлю, поки фонетика й туди не забіжить. Ото минувшої суботи радили у Відни збори учителїв над заведенем в Австриї нової нїмецкої правописи, котру має установити комісия скликана в тій цїли мінїстерством про

зуби. Коли так Тома там стояв з записником в руках і споглядав в долину, здавало ся єму, як колиб корабель приніс дїйстно з собою трохи того воздуха з побережа, від котрого бере ся пропасниця, такий виходив вонючий сопух із середини корабля. По видобутих паках лазили великі хрущі а иноді перебіг по бочках якийсь щур, але такий, який лиш знаходить ся на кораблях, що приїздять з теплих країв. Раз навіть, коли витягнули слоневий зуб, паробили робітники страшенного крику, бо із дїри в зубі вилізла довга жовта гадина і посунула ся в темне місце. То буває нераз, що ті їдовиті сотворіня причаюють ся в діравих зубах слоневих та вилазять аж тогди з них, коли їх звідтам вижене студений анґлійский воздух, що стаєсь иноді нещастем для якогось корабельного сьлюсаря або робітника з доків.

Тома стояв цїлісенький день в бруді і сопусї, серед стукоту і проклонів, записував набір і доглядав перевоженя єго до складу. О першій була година перерви на обід, а відтак знов робота аж до шестої, о котрім то часї всї кінчили роботу та ішли або домів або до шинків, як кому було до вподоби. Тома і керманич, оба утомлені по роботї, лагодили ся в гостину до капітана. Керманич зайшов до своєї каюти і вийшов невдовзї звідтам з розяснeним лицем та причесаним своїм довгим волосем.

— Я вже скінчив мою тоалєту — сказав він і при тім вимовив послїдне слово виразно і з великою вагою, бо як богато Шкотів любив деякі слова вимавляти по складах. А у Мекперзона була та народна слаба сторона дуже велика і він хоч би й яке небудь слово вимавляв так, скоро лиш єму здавало ся, що він тим зробить більше враженє.

— Але бо капітан — говорив він дальше — був підчас сеї подорожи досить невдоволений. Жалував ся вічно на то, що ослаб на тїлї.

— Видко що він якийсь гіпохондрик — сказав на то Тома.

— Шкот подивив ся на свого товариша з великим респектом. — Аби я так здоров! — відозвав ся він. — То найлїпше слово, яке я чув по тим, що менї єго сказав Джіммі Мек Джі з „Коріско“ на послїдній подорожи. Ану-ко повторіть єго ще раз виразно.

— Гіпохондрик — сказав Тома і засьміяв ся сердечно.

— Гі-по-хон-дрик, — повторив керманич поволи. — Не здає ся менї, щоби Джіммі Мек Джі знав то слово, бо чей був би менї єго сказав. Ну, я буду вже знати єго ужити і я дуже Вам вдячний за то, що Ви менї єго сказали.

— Не кажіть так — сказав на то Тома. — Коли збираєте довгі слова, то можете їх тілько призбирати, кілько хочете. Але як має ся річ з капітаном?

— Нє за богато — сказав керманич з поважом. — Та й я люблю трохи випити; але то преці що иншого, коли чоловік замкне ся в своїй каюті та від рана до вечера заливає ся румом. А відтак як він стане присягати ся та клясти, аж страх. Можна би таки сказати, що то пандемонічно.

— А хибаж він часто такий запитий? — спитав Тома.

— Чи часто! Таже він взагалї нїколи не тверезий, пане. А все-таки з него добрий мореплавець, і хоч як запє ся, то таки умів рахувати і завсїгди добре вирахує. Він для мене то якесь феноменальне з'явище, бо коли би я лиш десяту часть з того випив, що він, то я би вже й о сьвітї не знав ся.

— То він в таких случаях мусить бути небезпечний? — запримітив Тома.

— Та й єсть ним таки. Коли послїдний раз так був запив ся, то стріляв на покладї із шестистрільного револьвера на всї боки та мало що не застрілив сокирника. Иншим разом стріляв до кухаря і гонив за ним з рожном в руцї аж на гору помежи линви і вітрила. Як би той чоловік не був з другого боку спустив ся по машті на долину, то він був би єго замортифікував.

Тома не міг вже здержати ся від сьміху при сім послїднім слові. — То якесь нове слово — сказав він.

— Ага! — відповів єго товариш дуже урадований — або може не так? От видите, я Вам вже й відплатив ся за гіпохондрика. — Так був рад з того, що сьміяв ся через кілька хвиль. — Отже так — говорив він наконець дальше — він иноді небезпечний для нас, але небезпечний і для Вас. То нехай лишить ся межи нами, та й не говорю того в злім намірі; але коли єго нападе, то він тогди кидає ся і на фірму та на асекурацию і на зігнилі кораблї, а то все не вадило би нїчого, як би то говорило ся межи джентельменами, як ось ми, але то дїдьча робота, коли то дістає ся до відомости простих моряків.

— То скандально — сказав Тома поважно — коли він таке виговорює на своїх принципалів. Наші кораблї старі, і як менї здає ся ледви чи безпечні, але то не стоїть в нїякій звязи з тим, на що Ви натякуєте, мовби то пан Джірдльстон хотів того, щоби они затонули.

— О тім не будемо дискутувати — сказав обачний Шкот. — Пан Джірдльстон вже знає де масла найгрубше. Він може хотіти того, щоби они затонули, або може й хотіти щоби плавали. Нам о тім не судити. Будете вже сего вечера чути, як він буде о тім говорити. Він скоро лиш має в чубку, то завсїгди о тім говорить. Ось ми вже й тут, пане. Той нарожний дім з червоними заслонами у вікнах.

Підчас тої розмови перейшли оба брудними заулками, що ідуть від ріки аж туди, де зачинає ся Стіпні. Вже було змеркло ся, коли вийшли на довгу улицю, де боками було бога-

сьвіти. Аж страх послухати, що на тих зборах раджено; як би там був якийсь з наших старовірів, то був би таки нук на місци із — злости, ну тай жалю за етимольоґією. Ото головний референт проф. Рудольф Шайх поставив внесене, щоби теперішну правопись німецку поправити на фонетичній основі, зменшити знаки протяжности звуків, обмежити писане великих букв, писати чужі слова німецкою правописию, отже замість лат. „c“ писати всюди або „k“ або „z“. Проф. Єлїнек пішов ще дальше: він жадав, щоби у всїх словах, де тепер пише ся „aa“, „ee“, „oo“ писати лиш по одній букві; щоби замість дотеперішного „th“ писати лиш „t“, замість „ph“ лиш „f“ і т. д. Ог, коротко сказавши, біда на сьвіті; вже й жити не варто, коли так всюди викидають з правописи етимольоґію а заводять фонетику. Після кацапского розуму найлїпше таки зовсїм не знати нїякої правописи, то й не треба гризти ся нею.

— **Послідна конскрипция** виказала, що 31 грудня 1900 було в Галичині 7,295.518 мешканців, а на Буковині 729.921 мешканців. В 1890 роцї числила Галичина 6,607.816, а Буковина 646.591 мешканців. Таким способом населене Галичини за послідних 10 літ збільшило ся о 687.722 або о 10·4%, а Буковини о 83.330 душ або о 12·9%.

— **Обікража суду.** В ночи на 9 с. м. вломили ся невислїджені до тепер злодїї передними дверми до судового будинку в Бориши і забрали 600 кор. готівкою я крім того стемплїв на суму 600 кор.

— **З Тернополя** пишуть: Дня 26-го н. ст. марта с. р. о 8-ій годинї вечером відбудуть ся в Тернополи в салі Сокола вечерницї устроювані заходом народно-руских товариств в 40-ві роковини смерти Т. Шевченка. Програма, яку оповістить ся за кілька днів, різнородна і богата; складають ся на неї: сьпіви хору мішаного, сольо скрипкове, дві пісні квартету сьпіваків зі Львова, квартет смичковий і инші. — По вечерницях буде комерс, який устроює кружок тутешних пань в цїли призбираня фондів на „Дівочий інститут“.

— **Про велику крадїж дорогоцїнностий** доносять з Будапешту. В ночи на 13 с. м. добув ся там невислїджений доси злодїй до склепу ювілєра Генфля і закрав столового срібла на 8.000 К., а всїляких золотих біжутерий на 20.000 К., межи тими й золоту коробку на тютюн та циґарницю з буквою „M“ і бароньскою короною (з 7 ининями).

— **Убийство в арештї.** Арештант Віктор Доллек, котрий сидів в слїдчім арештї при улици Баторого у Львові, забив оногди другого арештанта Смаржевского. Доллек і Смаржевский були то два знакомі злодїї, котрі стрітили ся на проходї в городци у вязницї при судї карнім. Смаржевский проходжував ся з якимсь жидком, також злодїєм, і оба стали прозивати Долека „капусьом“. Але й злодїї має свою амбіцию. Доллека то дуже розгнївало, що его називають „капусьом“, т. є. злодїєм, котрий сам краде а денунцияює других злодїїв, отже він постановив зімстити ся за ту обиду. Вї второк по полудни ставив ся він перед управителем вязниць п. Шнайберґом, і жалував ся на Смаржевского та его товариша. П. Шнайберґ казав зараз закликати Старжевского, і спитав чого він прозиває Доллека. — Бо він „капусь“ — відповів Старжевский. — На то крикнув Доллек: „Хто капусь?“ — і кинув ся на Смаржевского, і ножиком розтяв ему голову поза ухом так, що кров бухнула, і годї було єї загамувати. Рана була смертельна, і Смаржевский помер ще того самого дня вечером.

— **Померли:** О. Корнилїй Яворский, парох в Лїмнї, турчаньского повіта, дня 11 с. м. в 59-ім роцї житя а 31-ім сьвященьства; — Сергїй Федорович Грушевский, отець професора львівского університету Михайла Грушевского, краєвий інспектор народних шкіл терскої области на Кавказї, дня 9 лютого с. р. в 67-ім роцї житя; — Софія Ладижиньска, вдова по Александрі Ладижиньскім, гр. к. сьвященику, дня 9-го с. м. в 21-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 14 марта. Субкомітет комісиї для будови водних доріг полагодив вчера в потрібній дискусиї часть предложеного ему проекту закона.

Монахів 14 марта. Австрийский Цісар виїхав вчара по годині 9 вечером окремим поїздом до Відня. На величаво прикрашенім двірци попращав Монарха кн. реґент Люітпольд і члени королївскої родини та богато достойників.

Льондон 14 марта. Нинї рано відбуло ся дуже нагле скликане засїданє ради кабінетної. Як зачувати обговорювано теперішні переговори Кічепера з Ботою.

Кольонїя 14 марта. Kölnische Ztg. доносить з Константинополя, що 23 Болгар, арештованих під закидом державної зради, засуджено на смерть і сейчас розстріляно.

Курс львівский.

Дня 13-ого марта 1901.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	610 —	620·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354 —	364 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясн	547 —	556 —
Акциї гарбарні Рявів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400 —	410·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·—	90·70
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	109 50	—·—
Банку гіпот. 4½%	98·—	98·70
4½% листи застав. Банку краєв.	98·70	99·40
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	93·—	93·70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·—	91·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	95·70	96·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·30	102·—
„ „ „ „ 4½ %	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·50	93·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	100·—	—·
„ „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
„ м. Львова 4% по 200К.	87·—	87·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	67·—	71·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	49·—	51·—
Угорск. черв. хреста	25.50	27·50
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	61·—	64·—
Базиліка 10 К	17·—	18·—
Joszif 4 К.	7·—	6 50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·27	11·45
Рубель паперовий	2·52	2·56
100 марок нїмецких	117·20	117·70
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

то склепів і де сьвітило ся богато ґазових ліхтарень. Многі з них належали до купців, що продавали всїляку знадобу корабельну а численні одяги корабельні, мочені в оливі, що тут були виставлені на показ, гойдали ся в неконче яснім сьвітлї як би ряди якихсь заморених голодом розбишаків. На кождім розі був великий шинок з блискучими вікнами, а множество якихсь обдертих людий стояло гурмами коло дверий. Керманич і Дінсдаль стануди перед якоюсь найбільшою і найвеличавійшою з тих палат, де продавано горівку.

— Ходіть до середини — відозвав ся Мекперзон, котрий очевидно вже тут нераз бував. Отворивши двері, приступив він до шинквасу, коло котрого стояло вже богато людий і де запах поганих горівок і сопух від брудних людий здавав ся Томови ще страшнійшим, як сопух на кораблі.

— Капітан Міґс есть тут? — спитав Мекперзон якогось чоловіка з червоним лицем і білим фартухом, що стояв за шинквасом.

— Есть, пане. Сидить в своїй компатї і жде на Вас. Там есть ще якийсь пан у него і він казав, щоби я Вас спровадив до него. Ідїть туди, пане.

З великим трудом перепхали ся они через товпу до дверий, котрими входило ся поза шинквас, коли якийсь обдертий чоловічиско, що спер ся був ліктями на стіл обитий цинковою бляхою, звернув на себе своєю бесїдою увагу Томи.

— Послухайте моєї ради — говорив до якогось старшого чоловіка, що стояв коло него — і держіть ся пива. Горівки тут то чиста отруя і гріх та ганьба, що тут щось такого продають християнам. От подивіть ся на мій рукав! При тім показав він на витертий рукав від свого сурдута, котрий в однім місци виглядав так, як би єго якийсь квас перегриз. — Даю Вам слово чести, що то від того, що я два чи три рази, випивши тут трохи, обтер собі ним губи. То було ще тогди, заким я виміркував, що віскі тут то чистий вітриоль. Коли тканина і бавовна не може того видержати, то радби я знати, як то може видержати жолудок бідного чоловіка.

Достойний капітан розпер ся був в кріслї на біґунах оперши ноги на ґзимс від комина, а недалеко від него, так, щоби він міг був досягнути своєю великою мозолистою рукою, стояла велика фляшка руму і вода. Напротив него в подібнім кріслї і з подібною фляшкою сидів не хто инший лиш наш старий знакомий Бавмзер. Яко кореспондент льондоньскої контори одної гамбурскої фірми сходив ся Німець часто з людьми з кораблїв африканьскої фльоти і знайшов собі приятеля в особі запитого Міґса, котрий в своїх вільних хвилях любив товариство.

— Ходїть близше, мої любі, просимо близше! — крикнув капітан захриплим голосом.— Сїдайте собі, пане Дінсдаль. А Вас, Сенді, чей не треба просити, Ви можете собі і без того знайти місце. Ви прецї повинні знати де Ваша пристань. То мій приятель, пан Бавмзер з контори Екермана.

— А то, здає ся мені, пан Дінсдаль — сказав Німець і подав Томі руку. — Я чув Ваше імя від мого доброго приятеля, майора Клюттербука.

— Ах, той старий майор — відповів Тома. — Пригадую собі єго дуже добре.

— Він ще не дуже старий — сказав Бавмзер трохи гнївливим голосом. — Він заручив ся з хорошенькою і дуже миленькою дамою а за три місяці має бути весїлє. Мушу Вам сказати, мій пане, що від коли я з ним жию, то я ще не пізнав чоловіка, котрого бя більше поважав як майора, хоч і як ним понидають ся в клюбах та инших таких місцях.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Тельфона число 569).